

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 12, 13 og 14 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 145 af 12. marts 1918 om foranstaltninger til tuberkulosens bekæmpelse,

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1463; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2225).

første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme,

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1465; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2225).

og

første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 67 af 31. marts 1953 om karantæneforanstaltninger mod smitsomme sygdomme.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1467; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2225).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Edel Saunte: Jeg skal på mit partis vegne anbefale de 4 foreliggende lovforslag til velvillig behandling i et udvalg og til en snarlig vedtagelse. Jeg tror dog, det vil være praktisk, om vi så på i hvert fald de to første lovforslag samtidig med, at vi foretog denne enkle ændring. Der er ingen tvivl om, at der f. eks. er et problem med hensyn til omfanget af tilbageholdelsen af tuberkulose. Når vi nu får en domstolsprøvelse, kan man måske tillade sig at gå en smule videre, end man hidtil har gjort.

Der er også et rent principielt spørgsmål, som forsåvidt berører alle forslagene, og det er, hvem der skal være modpart. Det forekommer mig, at man har fundet en ret heldig løsning for de sindssyges vedkommende, hvor det bliver det for personen noget fjerne justitsministerium, der er modpart, og det er også muligt, at der ikke bliver så store vanskeligheder, hvor det er epidemi-kommissionen og lignende ubestemte persongallerier, der er modpart, men jeg er meget betænkelig ved, at anstalten, overlægen eller bestyrelsen for anstalten skal kunne stå som den indespærredes modpart, når han gerne vil ud. Jeg tror, man bliver

nødt til at skyde en person ind mellem overlægen og den indespærrede for at undgå stridigheder mellem overlægen, anstaltlederen el. lign. og den pågældende, som kan ødelægge hele formålet med anbringelsen.

Jeg er ikke helt sikker på, om man i alle tilfælde bør lægge underrettsdommen til grund; jeg tror, vi i udvalget indgående må drøfte spørgsmålet om specialdomstole.

Peter Larsen: Der er næppe grund til at gøre mange bemærkninger om disse 4 lovforslag, der er sat til behandling under eet. Der er ikke tale om væsentlige ændringer af selve lovene; deres virkninger overfor personer med visse smitsomme sygdomme bliver den samme. Lovforslagene går i al korthed ud på at tilpasse lovene til grundlovens § 71, stk. 6, der åbner mulighed for at forelægge spørgsmål om administrativ frihedsberøvelse for en domstol.

Mit parti hilser med tilfredshed den nye grundlovs bestemmelse på dette område. Borgerne kan herefter føle en større betryggelse, når de ved, at deres forhold altid, når det drejer sig om frihedsberøvelse under en eller anden form, kan komme til afgørelse for en fri og uafhængig domstol.

Disse 4 loves indhold har haft stor betydning for den almindelige sundhedstilstand, og det er kun glædeligt at konstatere, at udviklingen går i retning af færre og færre tilfælde af disse smitsomme sygdomme. Imidlertid er det nødvendigt for en effektiv bekæmpelse, at samfundet har magt til at gribe ind overfor personer, som lider af en af de her omhandlede sygdomme, og som ikke frivilligt vil underkaste sig helbredelsesforanstaltninger, for at sikre andre mod smitte, men det er naturligvis og heldigvis kun et begrænset antal mennesker, der kommer ind under de tvangsbestemmelser, som loven påbyder, og kun et fåtal, der ønsker deres sag for retten.

Der kunne måske være grund til i denne forbindelse at nævne en undersøgelse, som blev foranlediget af landstingsudvalget af maj 1952, om antallet af de personer, som det i henhold til loven om bekæmpelse af kønssygdomme, §§ 14, 15 og 17, var nødvendigt med politiets hjælp at få undersøgt. Her viser det sig, at der efter § 17 var fremstillet 342 personer i 1951. Det fremgår end-